

Alles is oké, ma
de Bob Dylan aantekeningen
2013 - 2015

Alles is oké, ma
de Bob Dylan aantekeningen
2013 - 2015

Tom Willems

Schrijver: Tom Willems
Foto cover: © 2013, Frans Spaan
Foto auteur: 'mevrouw Tom'
ISBN: 9789402130942
© 2015, Tom Willems

Inhoud

Inleiding	7
aantekening oktober 2014, dag 1	7
aantekening oktober 2014, dag 2	15
Kant A:	
november – december 2013	23
intermissie	47
januari – maart 2014	63
Kant B:	
september – december 2014	113
januari – februari 2015	149
Appendix 1	195
Appendix 2	225
Appendix 3	229

Inleiding

Een van de kenmerken van wat ik *de Bob Dylan aantekeningen* ben gaan noemen, is dat ik probeer momenten te vangen. Dylan-momenten. Eenmaal neergeschreven kijk ik niet meer om.

In oktober 2014 maakte ik voor één keer een uitzondering en gebruikte ik een deel van een eerder gemaakte aantekening om onderstaand stuk te schrijven.

Hoewel er zinnen uit de aantekening van 15 september 2014 terug te vinden zijn in onderstaande aantekening – en dus de lezer enkele zinnen twee keer in dit boek zal tegenkomen – heb ik er voor gekozen om onderstaande aantekening – geschreven tijdens twee opeenvolgende dagen in oktober 2014 – te gebruiken als inleiding tot dit vierde deel van *de Bob Dylan aantekeningen*.

Tussen eind maart en begin september 2014 heb ik wel aantekeningen gemaakt, maar niet een van die aantekeningen vond ik goed genoeg om in dit boek op te nemen. Hierdoor vallen de aantekeningen in dit boek in twee grote brokken uiteen. Het is bijna een elpee op papier geworden, met een kant A en een kant B.

Tom Willems, februari 2015

Dag 1

Sinds het verschijnen van mijn boek *Niemand Zingt Dylan*, zo'n drie maanden geleden, lukt het me niet meer om te schrijven. In die drie maanden heb ik zo nu en dan wel wat op een papiertje gekrabbeld, maar zelden heeft het een kop of een staart. Ik kan het niet meer, zo lijkt het. En op de zeldzame momenten dat ik denk het toch nog te kunnen, kom ik tot de conclusie dat ik niks meer te zeggen heb. Ik ben leeg. Alles wat ik over de muziek van Bob Dylan wilde schrijven, heb ik al op papier gezet, er een kaft om gedaan en de wereld in geslingerd.

Ik ben op, zo lijkt het. Ik ben schrijver af, en als ik dan nog schrijver ben, dan ben ik ver over mijn houdbaarheidsdatum. En toch is er de drang om terug te vechten. De drang om nogmaals te vlammen. Om nogmaals het gonzen in mijn kop tot stilte te manen door het op papier te slingeren. Het gonzen houdt niet op en dus schenk ik mezelf een kop koffie in, steek ik een sigaret op en ga ik achter het toetsenbord zitten. Ik moet, al is het alleen om het gonzen te stoppen.

Ik moet schrijven over hoe "Rainy Day Women #12 & 35" beluisterd kan worden als het toelatingsexamen tot de overige dertien nummers op *Blonde On Blonde*. Ik moet schrijven over hoe ik als tiener uren fietste om een klasgenoot in het ziekenhuis te bezoeken om na een kort bezoek de platenzaak in te duiken en mijn eerste vonkelnieuwe elpee van Bob Dylan te kopen: *Bob Dylan's Greatest Hits* met die witte hoes waarop een foto van een jonge Dylan prijkt die een boek vasthoudt. Ik moet schrijven over hoe ik sinds de aanschaf van die elpee me al afvraag welk boek Dylan op die hoes vasthoudt, maar vooral ook dat ik eigenlijk het antwoord niet wil weten aangezien met het oplossen van het mysterie het mysterie is verdwenen. Het mysterie is aangenamer dan de oplossing.

Ik moet schrijven waarom ik het een goede zaak vind dat "Blind Willie McTell" en "Foot Of Pride" niet op *Infidels* terecht zijn gekomen en hoezeer ik het soms betreurt dat *Shot Of Love* niet die drie elpees tellende set is geworden waar ooit sprake van is geweest, lang voor ik überhaupt van Bob Dylan of *Shot Of Love* gehoord had.

Ik moet schrijven over de jacht, maar misschien nog wel meer over de spijt achteraf. Zo vond ik jaren geleden een Japanse promopersing van *Blonde On Blonde* op de grote platenbeurs in de Jaarbeurs in Utrecht, maar vergat ik de plaat te kopen. Nog steeds bezoek ik iedere platenbeurs in Utrecht de kraam waar ik toen stond in de hoop die plaat alsnog te vinden, maar altijd tevergeefs. Die plaat is weg, in

de collectie van iemand anders terecht gekomen en dat doet nog steeds pijn.

Ik schaam me voor die pijn. Ik draag het jaloers zijn slecht. Sterker nog: ik vind het ongepast. Als ik kijk naar wat de jacht mij heeft opgeleverd, dan vind ik dat ik niet moet zeuren. Ik heb een schitterende collectie Dylan, een veel omvangrijker collectie dan ik tien jaar geleden had kunnen dromen.

En dat van het magere salaris dat ik iedere maand opstrijk.

Ik ben niet rijk en zal dat ook wel nooit worden. Ik heb zelden geld op mijn bankrekening staan en als er geld op staat, geef ik het uit. Geld moet rollen, sparen zit niet in mijn systeem.

In de jacht moet je ook een beetje geluk hebben. Ik heb vaak geluk. Zo vond ik deze week in de kringloopwinkel in Zwolle het songbook van het album *Desire* en in een platenzaakje in dezelfde stad een boxje met vier cd's met daarop een registratie van Dylans twee concerten in Utrecht in juni 1996. *Escaping On The Run* heet dat boxje. Twee mooie vondsten en de week is nog maar net begonnen. Of er de rest van deze week er nog een mogelijkheid komt om op jacht te gaan, weet ik niet. Ik zie wel. Het maakt niet uit. Ik heb nog zoveel elpees en cd's liggen die ik nog moet draaien, dat ik me de rest van de week wel vermaak, ook zonder jacht.

Terwijl ik dit schrijf, draait de eerste cd van *Escaping On The Run*. Ik hoor net het publiek wild applaudisseren nadat Dylan en band "All Along The Watchtower" tot een goed eind hebben gebracht. "All Along The Watchtower" is het derde nummer op de setlist, maar dat zal wel niemand in Dylanland verbazen. Hoeveel jaren heeft "All Along The Watchtower" als derde nummer op Dylans setlists gestaan? Ik weet het niet precies, ik weet alleen dat het erg lang is. Tegenwoordig lijkt dit nummer een vast onderdeel van de toegiften te zijn geworden.

De cd dendert ondertussen verder. Een ingetogen versie van "Tonight I'll Be Staying Here With You" wordt gevolgd door een onrustige, snelle "Watching The River Flow".

Ik was er niet bij in juni 1996, in Utrecht. Ik luisterde toen al wel naar Dylans muziek, maar was nog niet “klaar” voor mijn eerste Dylan-concert. Terugkijkend snap ik mijn jongere zelf niet meer. Waarom ben ik toen niet naar dat concert gegaan? Mijn herinnering zegt mij dat ik een jaar later er wel klaar voor was. Diezelfde herinnering zegt dat vlak na dit concert in Utrecht er een Dylan-concert in Nederland voor 1997 werd aangekondigd, dat ik van plan was daar kaarten voor te kopen maar dat dit concert werd afgelast omdat Dylan een dag na zijn 56ste verjaardag in het ziekenhuis werd opgenomen om behandeld te worden voor histoplasmosis. De herinnering zegt dat histoplasmosis veroorzaakt wordt door het inademen van sporen van de uitwerpselen van vleermuizen.

De herinnering zegt dat ik toen enorm de pest in had en me zorgen maakte. Zorgen vanwege de toen reëel lijkende mogelijkheid dat Dylan dood zou gaan en ik nooit meer de kans zou krijgen een concert van hem bij te wonen.

Wat een egoïstische zak was ik toen. Het feit dat ik me toen meer zorgen maakte over mijn kans om een Dylan-concert bij te wonen dan om Dylans gezondheid vervult mij nu met walging.

En ondertussen draait de eerste cd van *Escaping On The Run* verder. Dylans harmonicasolo tijdens “Mr. Tambourine Man” op deze cd is er eentje om achteraf alsnog in de teletijdmachine van professor Barabas te willen stappen om terug te gaan naar die juniavond in 1996.

Ik denk vaak aan professor Barabas en zijn machine om door de tijd te kunnen reizen wanneer ik naar concertopnamen luister. Natuurlijk zijn er *the usual suspects* als het gaat om de concerten waar ik door middel van tijdreizen alsnog bij zou willen zijn. Ik denk bijvoorbeeld aan tournee 1966 (de concerten in Londen, Liverpool, Manchester of Parijs), enkele concerten van The Rolling Thunder Revue van 1975, maar zeker ook van 1976. Dat moeten schitterende concerten

geweest zijn in '76, luister alleen al naar *Hard Rain* om een indruk te krijgen.

Of wat te denken van de serie concerten die Bob Dylan gaf in het Fox Warfield Theatre in San Francisco in november 1979. De tournee van 1981, het zwaar onderschatte tourjaar 1987 en tientallen, zo niet honderden concerten van de zogenaamde Never Ending Tour.

De lijst is eindeloos lang. Als ik mijn dromen mag uitleven, dan reis ik in mijn uppie die hele teletijdmachine van professor Barabas aan gort. Tegen de tijd dat ik klaar ben, is dat ding versleten.

Inmiddels draait de tweede cd van *Escaping on The Run*. Een mooie "Mama, You Been On My Mind" werd gevolgd door een opgefokte "Maggie's Farm" en een zeer ingetogen, schitterende "When I Paint My Masterpiece".

Eigenlijk moet ik zo'n concertopname zoals op *Escaping On The Run* maar één keer draaien. Na die ene keer draaien moet zo'n opname voorgoed verdwijnen zodat alleen de herinnering achterblijft. Dichterbij een bezoek aan het daadwerkelijke concert kom ik niet.

Na het bijwonen van een concert waar ik maanden naar uitgekeken heb, blijft alleen de herinnering achter. Als ik mijn ogen sluit en diep graaf zie ik nog steeds flitsen van alle concerten waar ik geweest ben aan mij voorbij trekken, maar dat is het dan ook. Een bezoek aan een concert laat niks tastbaars achter. Er is alleen de ervaring. Het moment van er zijn. Na het aanfloepen van de zaallichten en het verlaten van de concerthal is er niks meer.

Na een concert, een dag later bij de koffieautomaat op het werk of de avond van het concert nog, net weer thuis, vragen mensen "hoe was het?" Veel meer dan "goed" komt er meestal niet uit mijn mond.

Nooit zal eens iemand tijdens het concert op mijn schouder tikken en vragen: "Hoe is het?" terwijl dat een veel relevantere vraag is dan achteraf vragen hoe het was.

Overigens ben ik zelf geen haar beter. Ik kan me niet herinneren ooit tijdens een concert iemand gevraagd te hebben hoe het is. Vreemd eigenlijk, aangezien ik tijdens en vooral vlak voor het begin van heel wat concerten uitvoerig gesproken heb met andere concertbezoekers.

Concertbezoekers zijn net kleine kinderen. Ze willen altijd weten wie de grootste heeft.

“Heb je ‘m al vaker live gezien?”

“Dit is voor mij de negende keer.”

“Mooi.”

“Jij?”

“Dit is de vijfendertigste. Vorige week was ik ook in Lille. Morgen vertrek ik richting Oberhausen. Daar speelt hij zondag. De kaarten voor Hamburg heb ik ook al. Ik hoop nog een kaartje voor Berlijn te vinden. Ga jij ook naar Oberhausen?”

“Nee, ik houd het bij eentje. Werk hè. Ik zou wel willen, maar kan geen vrij krijgen. Bovendien zien mijn vrouw en kinderen mij aankomen. Nee, eentje is genoeg.”

Het gekke is dat ik me altijd mateloos stoor aan dit soort gesprekken en toch doe ik er iedere keer weer aan mee. Na dat eerste aftasten kunnen de gesprekken in afwachting van de opkomst van Bob Dylan en band echt beginnen.

Ik zit op een dood spoor. Dit verhaal gaat nergens naartoe. Ik moet hier weg.

Net voor ik de schrijvers-handdoek voor de zoveelste keer in de afgelopen maanden in de ring wil gooien, word ik gered door *Escaping on The Run*. Uit de boxen knalt “Rainy Day Women # 12 & 35”, het laatste nummer van de tweede cd.

Ik vind “Rainy Day Women # 12 & 35” eigenlijk helemaal niks. Wanneer ik naar concertopnamen luister en dit nummer komt voorbij, dan heb ik altijd de neiging om het over te slaan. Het is mij te gemaakt vrolijk, te veel jolijt. Natuurlijk is de beleving anders wanneer je bij een concert aanwezig bent en Bob Dylan brengt “Rainy Day Women # 12

& 35" dan wanneer je thuis zit te luisteren naar een concertopname. Maar dan nog, ook wanneer ik bij een concert ben hoeft "Rainy Day Women # 12 & 35" voor mij niet.

Dit nummer, in de volksmond ook wel "Everybody Must Get Stoned" geheten, is Dylans carnavalskraker.

De studioversie van "Rainy Day Women # 12 & 35" helemaal aan het begin van *Blonde On Blonde* is beter dan de vele, vele concertopnamen die van dit nummer circuleren, maar zeker niet zo goed als de overige dertien nummers op *Blonde On Blonde*.

Er zijn tijden geweest waarin ik het draaien van *Blonde On Blonde* begon met het tweede nummer, "Pledging My Time", simpelweg omdat ik "Rainy Day Women # 12 & 35" niet wilde horen. Maar iedere keer als ik dat deed voelde het toch als bedrog. Alsof ik het genieten van die dertien schitterende nummers op *Blonde On Blonde* niet verdient had. Ik had immers mijn toegangsprijs niet betaald, ik had niet eerst naar het veertiende nummer, naar "Rainy Day Women # 12 & 35" geluisterd.

Door het tijden lang niet luisteren naar "Rainy Day Women # 12 & 35" is het me duidelijk geworden dat *Blonde On Blonde* juist wel begonnen moet worden bij het begin. Dat *Blonde On Blonde* zonder "Rainy Day Women # 12 & 35" niet compleet is. Dat ik als luisteraar dit nummer nodig heb, als een soort proef, een toelatingsexamen om de rest van *Blonde On Blonde* tot mij te kunnen nemen.

De luisteraar moet eerst "Rainy Day Women # 12 & 35" doorstaan voor hij toegang krijgt tot de rest van *Blonde On Blonde*. Zoiets moet het zijn.

Overigens heb ik niet de illusie daarmee de sleutel tot *Blonde On Blonde* gevonden te hebben. Ook ben ik niet arrogant genoeg om te denken dat ik met mijn theorie van "Rainy Day Women # 12 & 35" als toelatingsexamen tot *Blonde On Blonde* Dylans intenties met dit album in het algemeen en het

eerste nummer van dit album in het bijzonder heb weten te achterhalen. Ik kan immers niet in Dylans hoofd kijken – en zou dat ook niet eens willen – om zijn intenties te achterhalen.

Ik luister niet naar *Blonde On Blonde*, of welk ander Dylan-album dan ook, om er achter te komen wat Dylan er mee bedoeld heeft. Ik luister om het luisteren.

Wat kan mij het schelen wat Dylan bedoeld heeft met “Just Like A Woman”. Wat kan mij het schelen of dit nummer al dan niet over Edie Sedgwick gaat. Al die tekstinterpretaties die op Dylans songteksten los worden gelaten die de oren van de luisteraar alleen maar verstoppert met nauwe theorieën irriteren mij mateloos. Veel interessanter zijn de theorieën die de oren open zetten.

Ik schreef net dat ik luister om het luisteren. Nu ik er over nadenk, is dat maar een deel van de waarheid. Ik luister vooral om geraakt te worden. Om geëmotioneerd te worden. In dat opzicht is Dylan als zanger nog interessanter dan Dylan als tekstdichter.

Natuurlijk heeft Bob Dylan schitterende songteksten geschreven en natuurlijk behoren die songteksten tot de allerbeste teksten die ooit geschreven zijn, maar naarmate het aantal jaren van het luisteren naar Dylans muziek steeds talrijker worden, kom ik er meer en meer achter dat een essentieel deel van de schoonheid van Dylans muziek te vinden is in Dylans zang.

Bob Dylan is een briljant zanger.

Zo, dat staat er. Alle journalisten met hun neuzelverhalen over Dylans stem als zou die klinken als een verkouden kraai, een jankende hond met zijn poot vast in het prikkeldraad of een zeeleeuw met bronchitis ten spijt. Ik zeg het nogmaals, zodat het kan bezinken:

Bob Dylan is een briljant zanger.

Dag 2

Pas na het uitdraaien van de douchekraan merk ik dat de handdoeken op zijn. Ik ben er achter gekomen dat er acht washandjes nodig zijn om mijn gehele lijf af te drogen. Het droog wrijven van de rug met zo'n verdomd klein stukje stof is echter bijna niet te doen.

Veel slechter kan een dag niet beginnen.

Na het inschenken van een kop koffie zet ik de derde cd van *Escaping On The Run* op. Die cd bevat het eerste deel van het concert van 21 juni 1996. Na de opener "Drifter's Escape" volgt het wat rommelige begin van "Man In The Long Black Coat". Dylan weet dat rommelige al snel in goede banen te leiden en redt daarmee de song.

Dat daarna "All Along The Watchtower" volgt, mag als algemeen bekend verondersteld worden. Ten minste, in de Dylan-wereld. Buiten die wereld wordt er maar met vreemde ogen tegen Bob Dylan aangekeken. Laat Dylans naam op een feestje vallen en je krijgt de meest vreemde reacties.

"Leeft 'ie nog dan?"

"Is 'ie nog steeds in de Heer?"

"Was hij niet getrouwd met Linda Ronstadt?"

"Bob Dylan zeg je? Als ik me niet vergis heb ik daar nog een plaat van thuis. Een ouwe, misschien wel zijn eerste. Van uh... Hoe heet dat nummer ook al weer... 'Universal Soldier'! Dat is 'm! Maar die heb je natuurlijk al."

"Hij is toch dood?"

"Is dat die vent met die gitaar?"

"Was hij niet getrouwd met Joan Baez?"

"Dat is toch die zanger waar Matthijs van Nieuwskerk het ook altijd over heeft?"

"Dat vind jij leuk? Die vent kan toch niet zingen."

"Was hij niet getrouwd met die blauwe vogel uit *Sesamstraat*?"

En ik maar beleefd blijven. Ik ben tenslotte netjes opgevoed. Maar soms, heel soms, kost dat moeite. Dan moet ik op mijn

lip bijten om de frustratie binnen te houden. Er komt een dag dat ik ze “serieus” antwoord geef:

“Klopt, hij was getrouwd met Pino, maar dat was geen gelukkig huwelijk. Nadat Pino hem bedroog met bijna iedere in Los Angeles wonende man in de leeftijd van 16 tot 60 nam Dylan de benen om in Juarez, Mexico onder te duiken en zijn wonden te likken. Tot overmaat van ramp kreeg, na een lange rechtszaak, Pino ook nog de voogdij over hun vijf kinderen. Dit bleek een dusdanige klap te zijn dat Dylan ruim twee jaar ondergedoken heeft gezeten. In die periode heeft hij samen met de leden van The Dave Clark Five een serie inmiddels berucht geworden nummers opgenomen op de zolder van een Texaanse hoerenkast. Van die opnames is slechts één single uitgebracht, ‘Universal Soldier’, maar nadat Pino – de trut – een rechtszaak aanspande vanwege laster, werd deze single weer teruggetrokken. Er schijnen er wereldwijd slechts nog acht van in omloop te zijn, waarvan vijf in het bezit van Bob Dylan zelf. Volgens zijn laatste biograaf draait Bob Dylan die single nog steeds regelmatig in de beslotenheid van zijn eigen huis en huilt hij dan nog steeds over het verlies van zijn grote liefde Pino en zijn kinderen. Ondanks dat is hij een aantal jaren geleden toch opnieuw getrouwd, al weet niemand met wie, maar de geruchten gaan dat het of Joan Baez of Linda Ronstadt is. Hoe dan ook, voor hij voor een tweede keer trouwde, verwisselde hij het Christendom voor een vrij obscure sekte. Volgens de leer van die sekte mag men nooit op tien tenen tegelijkertijd staan en is het absoluut *not done* om op één dag zowel bonen als rijst te eten. Nou zijn er mensen die beweren dat hij al weer afstand van deze leer heeft gedaan. Dat menen ze te horen in het nummer ‘Workingman’s Blues # 2’ van het album *Modern Times*, maar als je het mij vraagt gaat die regel over het kunnen leven op rijst en bonen in dat nummer niet zozeer over zijn eigen leven nu, maar over de tijd van voor de sekte. Hoe dan ook, hij schijnt redelijk gelukkig te zijn op dit

moment. En hij geeft nog steeds ieder jaar tientallen concerten over de hele wereld. Zingen kan hij al jaren niet meer, maar dat geeft niet. Ik ga naar zijn concerten om in de aanwezigheid te zijn van de man die ooit met Pino getrouwd was.”

Afhankelijk van de aard van het feestje kan de naam Joan Baez vervangen worden door Yogi Bear, Maria Callas of Assepoester.

Inmiddels heb ik de vierde en laatste cd van *Escaping On The Run* in de cd-speler geschoven. Die cd begint met een ingetogen versie van “Desolation Row”. Twee jaar na dit concert, in juni 1998 bezocht ik mijn eerste Dylan-concert. Tijdens dit concert speelde hij ook “Desolation Row”, ook ingetogen. Wat ik me vooral van dat nummer herinner is niet eens zozeer hoe Dylan het speelde. Als ik aan “Desolation Row”, concert 1998 denk, dan denk ik aan de in het gangpad op haar hurken zittende vrouw. Ze heeft een exemplaar van *Writings And Drawings* opengeslagen. Ze leest de woorden van “Desolation Row” terwijl Bob Dylan ze zingt.

Het klinkt misschien gek, maar toen ik dat zag, wist ik dat het wel goed zat met de Dylan-liefhebber. Die vrouw, of liever het beeld van die gehurkte vrouw, heeft me niet zozeer van mijn afkeer van grote mensenmassa’s geholpen, maar er wel voor gezorgd dat ik me prima kan bewegen in een grote mensenmassa bestaande uit Dylan-liefhebbers.

Tijdens Dylan-concerten heb ik vaker meegemaakt dat meegebrachte verrekijkers met wildvreemden werden gedeeld dan dat bezoekers met duwen en trekken probeerden een beter plekje te bemachtigen.

En terwijl ik wat aan het mijmeren ben over al die Dylan-liefhebbers die ik in de loop der jaren tegen het lijf ben gelopen, waarmee ik gelachen, gesproken en gedeeld heb, mis ik het tweede nummer op de cd grotendeels. Dat tweede nummer is “Friend Of The Devil”.

Hoewel het niet Dylans beste versie van deze Grateful Dead-klassieker is, wil ik het nogmaals horen. Maar nu goed. Van begin tot eind. En hoewel de tekst van dit nummer niet in *Writings And Drawings* staat, leg ik voor de vorm dat boek op mijn knie. Zodat ik er even ben, gehurkt in het gangpad.

Het gaat er niet om dat die vrouw *Writings And Drawings* op haar knie had liggen terwijl Bob Dylan de sterren van de hemel speelde. Het gaat om de intentie waarmee ze naar het concert was gegaan. Ze was gegaan met de intentie om te luisteren, om op te gaan in de muziek. Zoals ze daar zat leek ze alleen te zijn in de massa. Alsof ze de aanwezigheid van de duizenden andere concertbezoekers van zich afgeschud had. Alsof er niks stond tussen haar en de muziek. Er leek een directe connectie te zijn.

Achteraf bezien lijkt het misschien logisch dat ik naar haar toe was gelopen, haar op haar schouder had getikt en "dankjewel" had gezegd. Ik heb dat niet gedaan en dat is maar goed ook. Het had de magie verbroken, het beeld dat me zestien jaar na dato nog steeds scherp voor ogen staat in scherven geslagen. Wie ze ook is, waar ze nu ook is, ik ben haar dankbaar voor het kiezen van haar eigen weg en het beeld dat ze daarmee op mijn netvlies heeft vastgezet.

"She Belongs To Me" op *Escaping On The Run* geeft me weer een reden om in Professor Barabas' teletijdmachine te willen stappen. Het heen en weer wippen van de gitaarriedeltjes, heen en weer tussen J.J. Jackson en Bob Dylan, ergens aan het eind van het nummer.

En pas dan realiseer ik me dat het concert waar ik naar luister het concert is waarbij Chopper, een legendarische Dylan-liefhebber, een aardig woordje van Dylan krijgt. Na "She Belongs To Me" zegt Dylan onder andere: "How about giving the Chopper a hand! He's seen more shows than me." Na "Seven Days" volgen nog de toegiften: "Alabama Getaway", "My Back Pages" en het bijna verplichte "Rainy Day Women # 12 & 35". Gisteren heb ik al het een en ander over dit laatste

nummer geschreven, maar wat ik toen vergeten ben is het volgende: op de hoes van het zevende deel van *The Bootleg Series* staat een schitterende door Barry Feinstein gemaakte foto van Bob Dylan die op de pont wacht. Achter Bob Dylan staat een auto te wachten tot Bob Dylan weer instapt. Het nummerbord van die auto luidt: "540 CYN". Op de hoes van het zevende deel van *The Bootleg Series* is dat nummerbord veranderd in: "1235 RD". Er is geen twijfel over mogelijk dat dit een verwijzing is naar "Rainy Day Women # 12 & 35". De grote vraag is alleen waarom dit is gedaan. "Rainy Day Women #12 & 35" is namelijk in geen enkele versie of vorm op dit album te vinden.

Misschien is het wel gedaan om malloten als ik met een onoplosbare puzzel op te zadelen. Een geintje waar ik wel om kan lachen.

Kant A

november – december 2013

24/11: In 1969 vormde Bob Dylan samen met Mick Jagger, John Lennon en Paul McCartney de supergroep The Masked Marauders. Zeg maar Traveling Wilburys avant la lettre. Althans in de geest van één man: Greil Marcus.

In oktober 1969 publiceerde Marcus onder het pseudoniem T.M. Cristian een recensie van de elpee van The Masked Marauders. In deze recensie suggereerde Marcus dat The Masked Marauders bestonden uit twee Beatles, een Rolling Stone en Bob Dylan. De plaat zou geproduceerd zijn door Al Kooper.

Na het verschijnen van de recensie in *Rolling Stone* ontstond er een enorme vraag naar het album van The Masked Marauders. Het probleem was dat die plaat helemaal niet bestond. Marcus en een *Rolling Stone*-redacteur vonden de uit Berkeley afkomstige Cleanliness and Godliness Skiffle Band bereid om onder de naam The Masked Marauders een album op te nemen dat min of meer aan de in de recensie beschreven elpee voldeed. Dit album staat vol parodieën op de muziek van Dylan, The Rolling Stones en The Beatles. Ondanks dat Ralph J. Gleason voor het album op de markt kwam in de *San Francisco Chronicle* schreef dat het allemaal een grap was van Greil Marcus, vochten de platenmaatschappijen elkaar de tent uit om het album uit te brengen en werden er meer dan 100.000 exemplaren van het titelloze album van The Masked Marauders verkocht.

Gisteravond heb ik het album van The Masked Marauders voor het eerst gehoord. Vooral de Jagger-imitator in het openingsnummer "I Can't Get No Nookie" is erg goed en geestig. De Dylan-imitator is te horen op "Duke of Earl", "Cow Pie" en "Season Of The Witch". De eerste twee nummers zouden – aldus de recensie in *Rolling Stone* – zijn geschreven door Dylan. "Season Of The Witch" is natuurlijk een cover van een Donovan-compositie.

Aan het eind van het voornamelijk instrumentale “Cow Pie” vraagt de Dylan-imitator aan de niet aanwezige producer Al Kooper “Is it rolling Al?”. Als je je afvraagt waar dat vandaan komt, luister dan nog maar eens naar *Nashville Skyline*.

In het laatste nummer op deze plaat, “Saturday Night At The Cow Palace”, krijgt de luisteraar van een stand-up komediant te horen dat het een grote grap is. Het is een grap die ik wel kan waarderen. Een uit de hand gelopen grap die begon met een recensie van een niet bestaande plaat van een niet bestaande supergroep.

Dat ik de plaat van The Masked Marauders nu kan beluisteren komt doordat ik ‘m gisteren op de grote platenbeurs in Utrecht vond. Naast die plaat van The Masked Marauders ben ik (uiteraard) naar huis gegaan met een flinke stapel platen van Bob Dylan. Daarnaast heb ik nog twee jazzplaten gekocht.

Een van die twee jazz-albums is *Whistle Stop* van Kenny Dorham. Volgens de *liner notes* op de hoes van *Whistle Stop* heeft Dorham een compositie met de titel “The Thin Man” op zijn naam staan. Die titel doet mij gelijk denken aan Dylans “Ballad Of A Thin Man” terwijl die twee composities niks met elkaar te maken hebben. Dan is er nog de film *The Thin Man* (1934) naar het gelijknamige boek van Dashiell Hammett. Deze film was dusdanig succesvol dat er nog vijf films gemaakt werden: *After The Thin Man* (1936), *Another Thin Man* (1939), *Shadow Of The Thin Man* (1941), *The Thin Man Goes Home* (1945) en *Song Of The Thin Man* (1947). Hoe groot is de stap van *Song Of The Thin Man* naar “Ballad Of A Thin Man”?

Natuurlijk is dit geen exacte wetenschap, maar de connectie die een verwrongen geest vindt zonder er naar te zoeken.

“Oké Tom, nou heb je het gehad over The Masked Marauders, Kenny Dorham en een serie films uit de jaren 30 en 40, maar waar is Dylan? Je hebt op de beurs toch wel Dylan gekocht?”